

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 7.

Den 1ste April 1900.

49de Jargaug.

Tale af Præsident Joseph F. Smith,

holdt i Davis Stavs-konference den 20de Marts 1899.

Vi have i Dag Iyttet til Bemærkninger, angaaende hvor nødvendigt det er at være retteligen bemyndiget til at handle i Herrens Navn for at være anerkendt af ham. Da Frelseren var her paa Jorden, udvalgte han tolv Apostle med Peter, Jakob og Johannes som Ledere, paa det at de maatte være som specielle Vidner for ham i hele Verden, til at forkynde hans Navn blandt alle Folk, paa det at alle, som vilde tro paa ham, omtvende sig fra Synd, og adlyde hans Bud, maatte opnaa evigt Liv. Den samme Myndighed, der blev givet Kristi Disciple fordem ved hans egne Hænders Paalæggelse, er bleven gengivet til Jorden i disse sidste Dage. Kristus erholdt denne Myndighed af Faderen, og den blev bekræftet paa ham af Moses og Elias paa Bjergget, og ligeledes af Johannes den Døber. Thi endog Kristus selv kunde ikke have fuldbyrdet sin Mission blandt Menneffene, hvis ikke han var bleven ordineret og beklædet saavel her paa Jorden som i Himlen, samt døbt og beredt formedelst Lydighed mod Guds Bud og Love til at sætte et Eksempel i alle Ting for Menneffene at efterfølge. Derfor gik Kristus til Johannes for at blive døbt. Johannes vægrede sig derved, men Jesus sagde: „Lad det ske, thi saaledes bør det os at fuldkomme alt, hvad Ret er. Kristus undlod ikke at efterkomme en eneste Lov, som Gud havde givet til Frelse for Menneffene. Det vilde ikke have svaret til Hensigten, om han, medens han var her, havde adlydt een Lov og undladet eller forkastet en anden. Han kunde ikke godt have gjort dette, og saa forlangt, at Menneffene skulde følge ham. Johannes den Døber havde erholdt Myndigheden til at døbe formedelst Salvelse af Ypperstepræsten og ved Englebetjenselse, som vi se af den hellige Skrift. Herren udsendte Johannes den Døber. Han var et Forjættelsens Barn. Han kom her til

Jorden i dette bestemte Øjemed, og Herligheden af hans Mission bestod i, at han var kommen for at døbe Guds Søn. Ingen anden Profet har haft et saadant Privilegium. Ingen anden Profet kom nogenfinde for at være Kristi Forløber, og for at døbe ham. Det maa være dette Jesus hentydede til, da han sagde om Johannes, at aldrig var en større Profet født af nogen Kvinde.

Broder Teasdale har vist os, hvorledes denne Myndighed og dette Præstedømme er bleven gengivet i denne Uddeling, nemlig først ved at Faderen og Sønnen personlig besøgte Joseph Smith. Kunne vi fatte denne mærkværdige Begivenhed? — Thi enten maa dette være Sandhed, eller ogsaa have vi ingen Grundvold for vor Tro; ej heller for vor Paastand om at have det hellige Præstedømmes Fuldmagt. Faderen og Sønnen kom selv, personligen, til Joseph Smith, da han endnu kun var en Dreng paa fjorten Aar. De kom ikke til et voksent Menneſke, som var bleven oplært i Skolerne, og hvis religiøse Ideer vare rodfæstede i hans Sind; men de kom til en Dreng, som var uforsfaldet, ulærd, ydmyg og modtagelig for Inspiration, rede til at tro, hvad han saa og hørte. Ja han var et Barn, som Gud kunde opdrage til Manddom, og som havde Lejlighed til at se med fine egne Øjne og høre med fine egne Øren Gud Faderen og hans Søn Jesum Kristus.

Joseph Smith — et Barn — blev kaldet til denne store Mission! Forstod han, hvad Gud havde til Hensigt med ham? Vidste han, da han gik ud i Skoven, hvad han skulde se? Forudsaa han, hvad hans Skæbne vilde blive? Nej, ingen af disse Begivenheder blev ham bekendtgjort, uden det som kun Gud gav ham, Bud for Bud, Linie for Linie, lidt her og lidt der efterhaanden som han udvikledes i Legeme og Aand og kunde forstaa, hvad Herren aabenbarede for ham. Herren oprejste ham virkelig fra Barndommen. Han underviste denne Yngling, og lærte ham alt, hvad han blev kendt med. Herren udvalgte ham i hans Barn-dom og uddannede ham saaledes, som han kunde bruge ham.

Folk sige om Joseph Smith, at han var en Bedrager. Det synes mig som en temmelig tidlig Alder at begynde paa at blive en Bedrager. Men sæt nu for et Øjeblik, at han var en Bedrager, og at den Kirke, han oprettede, følgelig var et Bedrageri. Hvad har dette Bedrageri ikke gjort for Verden? Hvad har det ikke gjort for os? Det har aabnet Himlen for Menneſkeheden. Det har aabenbaret Gud i sin Personlighed, og Jesus Kristus ved sin Faders Side, Faderen selv erklærende, at det var ham (Sønnen), som var forskæftet og oprejst fra de døde. Det har aabenbaret Lærdommen om Omvendelse fra Synd og Daab til Syndernes Forladelse, affurat som det blev lært af Jesus og Apostlene. Det har genbragt den rette Daabsmaade. Det har tilvejebragt det store og herlige Princip, Daab for de døde, og ligeledes Lærdommen om at Børnenes Hjerter skulde vendes til Fædrene, og Fædrenes til Børnene. Det

har aabenbaret for os de herligste Principper, der nogenfinde ere blevne aabenbarede til Menneffenes Børn siden Adams Tid. Det forener Mænd og Kvinder i rene og hellige Egteskabsbaand, indstiftede af Gud, hvilke imødekomme vor Trang og Sjælens renefte og højeste Attraaer. Det gør Mænd og Kvinder i Sandhed Egtesfæller for Tid og Evighed. Hvilken herlig Tanke! Kunne vi begribe dette? Det giver os Kundskab om, at vore Børn ere os givne af Gud som en Arv, til at være vort Afkom for evig under den nye og evige Pagt. Det opklarer for os den herlige Sandhed, at vi ere udsprungne fra og danne de i Lighed med Faderen og Sønnen. Det aabenbarer os det Faktum, at vi skulle opstaa fra de døde og komme til Live igen, ja endog leve evindeligen. Det har lært os at være gode, at være ydmyge og sagtmødige, og lydige mod den Almægtiges Anordninger. Det lærer os at være gode Medborgere, gode Mænd og gode Hustruer, gode Brødre og Søstre, et godt Folk. Det lærer os at være overbærende og taalmodige samt at elske endog dem, som hade os, som søge at volde os Skade, og som tale allehaande ondt om os og lyve det.

Takket være Gud for et saadant „Bedrageri“ som Joseph Smiths Være! Ingen før ham, undtagen Guds egen Søn, Kristus, har nogenfinde aabenbaret en saa fuldkommen Plan til Frelse og Salighed for Menneffene, som denne unge Dreng, Joseph Smith, forklyndte. Om ikke Evangeliet og det hellige Præstedømme var bleven os givet, hvilket kom til os gennem Joseph Smith, hvad vilde da vor Tilstand have været i Dag? Vi vilde have været i Udspredeisen endnu, og maaske neppe været i Stand til at erhverve os vort daglige Udkomme. Jeg erindrer nu klart en Bemærkning, en af vore ledende Brødre gjorde for nogle Aar siden, medens hans Ansigt var fuldt af Skar af de mange Saar, han havde faaet ved sit Arbejde i Kulgruberne i Skotland. Han var nemlig Kulgraver og fik sjælden Lejlighed til at se Dagens Lys. Dybt nede i Jorden arbejdede han haardt Aar for Aar, indtil Evangeliet fandt ham og bragte ham til dette Land. Han sagde: „Om ikke Joseph Smith havde udsendt Mænd med Evangeliet, vilde jeg uden Tvivl have været i min Grav for længe siden; jeg vilde i al Fald have vedblevet med at arbejde dybt i Jordens Skød for mit daglige Brød.“ Men i Stedet for var han bleven een af Kirkens ledende Mænd, af stor Formue, samt elsket og agtet af sine Medborgere. Og nu kan han fra sit himmelske Hjem skue ned paa sin talrige Familie med Glæde over, at han blev bragt ud af Jordens Skød i sit Fødeland og udført til dette frie og oplyste Land, hvor han erholdt Evangeliets mange Betsignelser og Guds Huses Ordinanfer. Var ikke Joseph Smith og Evangeliet kommet frem, vilde mange af eder endnu have været i England, i Skotland, i Skandinaviens Lande, i Tyskland, i Svejts, i de forskjellige Stater i Amerika

og i andre Verdensdele; og mange af os vilde have være meget mere uansete, end vi ere i Dag.

Men jeg vil gaa lidt tilbage i mine Bemærkninger igen. Først viste Faderen og Sønnen sig for Joseph Smith; og hvad saa? Saa sendte Herren Engelen Moroni til ham, som var en Profet, der engang havde levet paa det vestlige Kontinent, og som havde de Optegnelser i sin Baretægt, hvorfra Mormons Bog er skreven. Efterat hans Folk vare omkomne ved Sværdet, gemte han disse Optegnelser i Cumorahs Høj, hvor de kunde opbevares, indtil Tiden skulde komme, da Evangeliets Fyldests Husholdning skulde paabegyndes paa Jorden. Engelen kom til Joseph om Natten, omskinnet af en Glands saa herlig, at Bærelset blev saa lyst som den klareste Dag. Joseph blev undervist Vinie for Vinie, Bud for Bud af dette Sendebud. Han citerede Profetierne af Esaias, Joel og Malakias, og ligeledes nogle af det Nye Testaments Lærdomme med Hensyn til Messias' anden Tilkommelse i de sidste Dage. Han fortalte Joseph, at disse Profetier, om hvilke Verden troede, at de forlængst var gaaet i Opsyldelse, ikke endnu vare opfyldte. Havde han ikke saaledes erklæret, vilde vi endnu ikke have vidst bedre, end at de allerede vare opfyldte. Men han fortalte Joseph, at de snart vilde gaa i Opsyldelse, ja, at den Tid var nær forhaanden. Disse Oplysninger modtog Joseph tre Gange af Engelen den samme Nat. Tre Gange kom Engelen i sin Glands ind i hans Bærelse, og gentog disse Citater for ham, som for at indprente dem uudstøtelig paa hans Sind, hvorefter det blev bestemt, at Joseph skulde møde ham en Gang om Aaret for fire paafølgende Aar, hvor han skulde undervises om disse og andre vigtige Ting atter og atter, ligesom vi maa undervises og paamindes fra Tid til anden for at fatte og erindre visse Lærdomme, der ere haarde for os at fatte. Engelen Moroni besøgte ham, underviste ham og forberedte ham paa det store Værk, der snart vilde hvile paa ham at udføre. Han kom efter Løfte aarligt for fire Aar, og tilsidst modtog Joseph af Engelen Optegnelserne til Mormons Bog, der vare blevne opbevarede af Moroni for omtrent 1400 Aar forud.

Derpaa begyndte Joseph med at oversætte dem. Medens han tilligemed sin Skriver var i Færd med Oversættelsen, traf de ofte paa noget, som de ikke forstod. Jeg erindrer at høre David Whitmer ved en vis Lejlighed fortælle en Hændelse forbundet med Oversættelsen. Han sagde, at Joseph havde stødt paa et Skriftsted, hvor Jerusalem omtales som en befæstet Stad, og Joseph var saa uvidende angaaende Jerusalem, at han ikke vidste, om den var en befæstet Stad eller ikke. „Hvorledes forholder dette sig, Oliver?“ spurgte Joseph, „er det sandt?“ Oliver svarede ham, at det var sandt, og ikke før nu havde Joseph vidst dette. Omfider kom de til et Skriftsted, der omtalte Daab ved Begravelse til Syndernes Forladelse. Joseph og Oliver gik ud i Skoven for at adspørge

Herren desangaaende, og for at vide, hvad Herrens Willie var med Hensyn til Daaben. Dette skete den 15de Maj 1829. De vare to Ynglinge, som Verden ikke havde taget sig af, og heller aldrig vilde, havde ikke Gud kaldet dem til saa vigtigt et Værk. De nedknælede begge paa et ensomt Sted, og begyndte at bede, da en Engel kom og stod hos dem. Han sagde, at han var Johannes den Døber, der blev halshugget ved Kong Herodes' Befaling; at han dengang var kommen for at berede Vejen for Herrens første Komme, og var nu igen sendt for at berede Vejen for hans anden Tilkommelse, naar han skal bringe Hævn over de ugudelige, og modtage til Fryd og Glæde dem, som ere retfærdige. Han bød dem at gaa ned til Floden Suskuehanna, og der døbe hinanden. Joseph skulde først døbe Oliver, og denne derpaa døbe Joseph. Men førend dette lagde Johannes den Døber sine Hænder paa deres Hoveder og sagde til dem: „Paa eder, mine Medtjenere, besegler jeg det aaroniske Præstedømme i Messiae Navn, hvilket Præstedømme holder Nøglerne til Engles Betjening og til Omvendelsens Evangelium, samt til Daab i Vand til Syndsforladelse; og dette skal aldrig mere blive borttaget fra Jorden, indtil Levi Sønnen atter frembære Offer for Herren i Retfærdighed.“

Efter at de havde døbt hinanden, ordinerede de hinanden til det aaroniske Præstedømme, saasom det var dem befalet af det himmelske Sendebud. Efter at Engelen havde gjort sin Pligt i saaledes at berede disse Ynglinge for at forkynde Evangeliet og døbe til Syndsforladelse, forlod han dem, og de glædede sig over, hvad der var dem vederfaret. Da de kom tilbage fra Floden, hørte de en af Josephs Brødre i Bøn til Gud om at maatte kende, hvad Herren fordrede af ham, og de forkyndte ham Daabens Princip og døbte ham ved Begravelse i Vandet.

Dette var Begyndelsen til Gengivelsen af Myndighed fra Gud til Mennesker, hvorved de kunde prædike Evangeliet i Jesu Kristi Navn og forrette Daaben til dem, som troede og omvendte sig fra sine Synder, i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn. Det var en Fuldmagt sendt af Gud, ikke af Mennesker; og den kom gennem det hellige Præstedømmes Led. Gud sendte dem, som i fordums Dage holdt Nøglerne, for at meddele Præstedømmet til dem, som bo paa Jorden i vor Tid. Senere hen sendte han sine Tjenere Peter, Jakob og Johannes, der holdt det melkisedekiske Præstedømme, hvilket er efter Guds Søns Orden, og disse lagde deres Hænder paa Joseph Smith og Oliver Cowdery og ordinerede dem til Apostelembedet og det melkisedekiske Præstedømme, der holder Magten til at forrette i alle Rigets Ordinanser fra Begyndelse til Ende, og som holder Livsens Magt til Liv og Dødsens Magt til Død. Og disse Mænd, Joseph Smith og Oliver Cowdery, meddelte dette Præstedømme til andre, og det er bleven overdraget fra een Apostel til den anden, og fra Ældste til Ældste, indtil vi i Dag som et Sam-

fund holde Guds hellige Præstedømme. De fleste af os holde det mest kjædede Præstedømme, og vi ere kaldede til at være Forkyndere af Liv og Frelse til Menneskene.

Vi ere bemyndigede til at opfordre alle Mennesker til at omvende sig fra Synd og lade sig døbe til Syndernes Forladelse. Vi have erholdt denne Myndighed gennem Joseph Smiths og Oliver Cowderys Administration, og de have erholdt den fra Gud, den evige Fader; og som saadan er det ikke et uægte eller afbrudt Præstedømme, ej heller en selvpaatagen Myndighed. Den er direkte fra Gud, og har aldrig været borttagen fra hans Kirke af Sidste-Dages Hellige. Altsaa har der aldrig været mindste Nødvendighed for at reorganisere Kristi Kirke, siden Joseph Smith først organiserede den i Begyndelsen. Der har aldrig været noget Ophold i dens Fremadskriden, men tværtimod har den vedblevet at vokse uafslædig fra dens Begyndelse til nu. Og saaledes vil den vedblive, som Herren har sagt, indtil vi i al Retfærdighed skulle sejre over vore Fjender; ikke i Brede, ikke med en Morderaad, eller med noget Ønske om i mindste Grad at skade dem hverken i timelig eller aandelig Henseende, men med en Attraa efter at frelse og ophøje dem i den Almægtiges Nærværelse. Dette er vor Mission. Vi ere ikke kaldte til at ødelægge, men til at frelse og ophøje, og vi ville vedblive at virke med dette Maal for Dje, saalænge vi leve. Derefter haabe vi og forvente, at vore Børn ville fortsætte Arbejdet efter vor Bortgang, og deres Børn efter dem og saa fremdeles, indtil Guds Hensigter med Menneskene skal blive fuldført, og den ganske Verden være frelst fra dens Forbandelse.

Vi ere forvissede om, at dette Bærk vil rulle fremad, thi Herren har sagt det. Det er ikke Joseph Smiths Bærk, ej heller Brigham Youngs Bærk, eller John Taylors, Wilford Woodruffs eller Lorenzo Snows Bærk. Det er ikke et Bærk af Apostle eller af Mennesker, men det er Guds Bærk. Om vi kun forblive trofaste, vil Gud velsigne os, saa at vi kunne gøre meget godt, og vi ville kunne opnaa en god Belønning. Men Vren for dette Bærk tilhører Gud; og om nogen paatager sig at tilskrive sig selv Vren, er han kommen slemt paa Afveje. Ikke bestomindre er det Ret at holde Joseph Smith i Vren, thi Herren vor Gud og Kristus ærede ham; thi Jesus ikke alene besøgte ham tiligemed Faderen i 1820, men han viste sig ligeledes for ham i Kirke-land Templet. Faderen sendte ogsaa Moses og Elias til ham, og flere af dem der holdt Præstedømmets Fuldmagt og Kristi Evangelium i dets Fylde i de forskellige Uddelinger; og disse Sendebud meddelte ham denne Fuldmagt og Myndighed, indtil al Magt og Myndighed, der var nødvendig for Menneskeslægtenes Frelse, blev ham givet. Fra ham ere de overleverede til hans Efterfølgere og dem, som han kaldte omkring sig i Kirkens Organisation, saaledes som det blev ham aabenbaret af Herren.

Jungen Mand besidder Myndigheden alene; thi den er meddelt mange. Derfor er det højest nødvendigt, at vi skulde være enige. Det er nødvendigt, at det første Præsidentskab skulde være enige i alt; at de tolv Apostler ligeledes skulde være enige indbyrdes og i deres Forbindelse med det første Præsidentskab; det samme gælder med Hensyn til de Halvfjerds; de burde være enige indbyrdes og i Forbindelse med Apostlene og det første Præsidentskab, at de maatte handle som een i Evangeliets Tjeneste og enhver Pligt, der paahviler dem. Den samme Enighed burde herske igennem hele Samfundet, lige fra Kirkens Hoved helt igennem enhver Del af Legemet, i enhver Forgrening af dens Organisation. Vi burde være lydige, fornuftige og forenede i vore Handlinger med hverandre, saa at der ikke skal være nogen Slags Splidagtighed eller Uenighed i Kirken, men at hele Kirken maa være eet, og være Guds Folk. Da ville vi anerkende Guds Herredømme og hans Røst som afgørende fremfor alt andet.

Maa Gud velsigne eder og hjælpe os alle til at opfylde enhver Pligt, at vi maatte forstaa, at Guds Fuldmagt og Myndighed er os given, og at vi ere kaldte til at udføre et stort og underfuldt Værk. At vi maatte gøre dette, formedelst Guds, vor Faders Hjælp og Velsignelse, er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Værd at mærke. I Følge en til Guvernør Steunenberg indsendt Anmodning om, at han tilligemed andre af Idaho-Statens mest ansete Embedsmænd, der ikke tilhøre vort Kirkesamfund, vilde give deres underkrevne Certifikat grundet paa deres personlige Kendskab til dem af Statens Borgere, der ere Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, modtog Præsident James L. Mc. Murrin for kort Tid siden følgende:

„Det Religionsamfund, hvoraf Hr. James L. Mc. Murrin er et Medlem, tæller iblandt sit Medlemsantal en stor Del af denne Stats Borgere, og for deres Udruelighed, Moralitet, Flid og Hengivenhed til Lov og Orden — ja, for en fuldstændig eksemplarisk Udøvelse af kristne Dyder — fortjene de særdeles Ros og Yndest.

Frank Steunenberg, Guvernør for Staten Idaho			
Samuel H. Hays, Generalpostal	„	—	—
D. W. Ross, Statsingeniør	„	—	—
J. L. Weaver, General-Adjutant	„	—	—

Den 1ste April 1900.

Guddommelig Aabenbarlse betragtet.

„Jeg tror ikke paa Aabenbaring,“ er et Udtryk man ofte hører af denne Slægt, der i Stolthed praler af sin Dphlsning og sine videnskabelige Opnaaelser; men det er vanskeligt at tænke sig nogen som helst Kundskab Menneffene have opnaaet, som ikke middelbart eller umiddelbart er Følgen af Aabenbaring fra Gud. Skolekundskaber ere for det meste overleberede gennem mange Led, og ere desaarjag meget indblandede med blotte Meninger. Den Kundskab, der erholdes ved Forsøg og Jagttagelse af Naturen, er langt bedre end den, der almindeligvis læres i Skolens Teorier; dog have mange Skoler nu adopteret den laboratoriske Undervisningsmaade, det vil sige, Eleven bringes i Berøring med Naturen saaledes, at han kan erholde Kundskab direkte, hellere end lade sig nøje med Lærerens eller Bøgernes Ord.

Men maaste nogen vil spørge: „Hvad har alt dette at stifte med Aabenbaring?“ Meget, er Svaret hertil; thi ligesom Kunstnerens Billede i Sten kun er Fremvisningen af hans Tanker, der vare dannede i hans Sind, førend han brugte sin Mejsel, saaledes er enhver Form og ethvert Fænomen af det skabte en Fremvisning af Skaberens Tanker; og enhver Tanke eller Følelse, der opvækkes, enten det være i et Barns Sind ved Jagttagelse eller i en stor Filosofs formedelst hans Undersøgelser og Eksperimenter, er kun en Genkaldelse af Guddommens Tanke, udtrykt paa en mere tydelig Maade, end alle Verdens Sprog tilhammen formaa at udtrykke dem. „Himlene fortælle Guds Ære, og den udstrakte Befæstning forkynnder hans Hænders Gerning. Een Dag udgyder sin Tale til den anden, og een Nat kundgør den anden Videnskab. Der er ingen Tale og ej Ord, med hvilke deres Røst jo er hørt.“ (Sal. 19, 2—4.)

Astronomens Hjerte bevæges ved Betragtningen af Himmellegerernes Storhed, og han fryder sig ved at se den fuldkomne Orden i alle deres Bevægelser uagtet disses store Forskellighed. Gud aabenbarer ham paa en umisforstaaelig Maade nogle af de Tanker og Følelser, han selv erfarede „i Begyndelsen“. Ved at beskue de Undere, der udfoldes i det kemiske eller fysiske Laboratorium, eller gennem Mikroskopet, begynder først Menneftet at lære sit ABC af det Sprog, i hvilket Gud ønsker at aabenbare for os de Tanker, han selv havde, da han skabte Verden.

De Melodier og Harmonier, der frembringes ved en passende Sammensætning eller Blanding af musikalske Toner, behage det kultiverede Øre, og fremkalde Beundring over den mangfoldige Forskellighed, hvor-

med disse yndige Harmonier frembringes. Ved at bestue det smukke Arrangement og Blanding af Kulører samt den mangfoldige Forfælselighed, man ser i Sommerens Blomsterflor, erfarer den menneskelige Sjæl en meget behagelig Følelse, der bliver endnu stærkere hos dem, der ved Studium bedre formaa at udtolke dets Sprog. Den skønne Duft af Blomster fylder Sjælen med Fryd. Alle disse ere i en vis Grad Guds Aabenbarelses til sine Børn, om de Følelser han selv havde, da han lagde sin Plan — endog før han satte den i Udførelse og sagde, at alt var „meget godt.“

Alle Folkesprog paa Jorden, enten udtalte eller skrevne, kunde ikke skaffe nogen Kundskab om Rosens Duft, Regnbuens Farver, Appelsinens Smag eller Instrumentets Lyd. Guds udtalte Ord — skete enten ved hans egen Røst eller ved Engles eller Profeters Mund — misforstaas ofte; ikke fordi han ikke formaar at udtrykke sig, men paa Grund af utilstrækkelig Faaetevne hos os, og vort Sprogs Mangelfuldhed som et Udtalelsesmiddel for Guddommens Tanker. Men hans Værk er mægtigt nok til at udtale hans Tanker saa tydeligt, som Mennesket har Evne til at fatte dem.

Menneskenes Sprog have saaledes været utilstrækkelige for tilfulde at gøre dem bekendt med Guds Personlighed og Egenskaber, hvilket let ses af den Forfælselighed af Mening om disse Ting, der findes, endog blandt vor Tids mange kristne Religionspartier. Efterdi Menneskene saaledes ikke formeedst deres Taleprog formaaede at fatte Gud, aabenbarede han sig personlig for Abraham og Moses, og i Tiberens Midte sendte sin Søn, en af Guddommens Personligheder, for at isøres et Legeme af Rød og Blod. Han døde, opstod af Graven, viste sig for sine Disciple, beviste dem at han havde genindtaget det samme Legeme, der havde været naglet til Korset, og at han med det samme Legeme fo'r op til Himmelen hos Faderen. Uagtet Frelserens Ord: „Hvo, som har set mig, har set Faderen,“ og skønt Paulus sagde, at Kristus „var Faderens udtrykte Billede“, finde vi dog Mænd, som alligevel vedblive med at lære Menneskene, at Gud ikke har et Legeme eller bestaar af Dele. Saadanne Lærdomme, der for Tidsperioder ere blevne indpræntede i Folkets Sind, tyde ganske vist til Nødvendigheden af Gentagelsen af bevislig og synlig Aabenbarelse for at uddrive disse falske Ideer af Menneskenes Sind, efterdi „dette er det evige Liv, at de kende dig, den eneste sande Gud, og den du udsendte, Jesum Kristus.“ For at imødekomme denne Trang, tilkendegav Faderen og Sønnen sig personligen til Joseph Smith — i legemlig Skikkelse som to særskilte Personligheder, hvorved de viste, at de ikke vare eet med Hensyn til Væsen eller Substans, men kun eet i Villie, i Hensigt og i Udførelsen af den guddommelige Villie.

Efter denne Tilkendegivelse kendte han mere til Faderens og Søn-

nens Personligheder, end han kunde have lært ved at læse mange skrevne Bøger om dette Emne, om det end var skrevet af dem, som kendte dertil; thi den Kundskab, man erholder fra andre formedelst Samtale med dem eller ved at læse deres Beretninger, er dog kun Tro hos den, som hører eller læser; medens det, som er aabenbaret af Skaberen, hvorfra alt Lys og Intelligens udgaar, bliver til en Kundskab, der ikke beror paa noget Mellemleds Paalidelighed. Det Vidnesbyrd, der kommer til den sande troende formedelst den Helligaand, er sikkert, men intet Menneskesprog kan oversføre dette Vidnesbyrd paa en anden — det maa kendes af egen Erfaring.

A. W.

Ankomst af Missionærer. Den 13de Marts ankom til København Ældste Christian Petersen fra Price i Utah, og den 27de ankom Ældsterne Swen B. Nielson fra Fairview, Carl A. Carlson og Søster Mimmi Sjöberg fra Salt Lake City, Utah, i god Velbefindende.

Beskikkelse. De ankomne Ældster beskikkes til at arbejde i Missionen som følger: Ældste Christian Petersen i Aalborg Konference, Ældste Carl A. Carlson i Stockholms Konference og Ældste Swen B. Nielson i Skaane Konference.

Et kort Uddrag af Præsident Joseph F. Smiths Levnedsløb.

(Fortsat fra Side 87.)

Som et Eksempel paa hans Heltetmod som Dreng anføres følgende farefulde Tildragelse:

Det var om Efteraaret samme Aar, medens han vogtede sin Moders Oks i Nærheden af Winter Quarters, at en af de mest mindesværdige Begivenheder af hans Liv fandt Sted. Deres Oks var det eneste, der støttede deres Forhaabninger om at reise til Dalene. Dette laa ham stadigt paa Hjerte, saa at han ansaa dem som en dyrebar Arv, en Kostbarhed, der var ham givet i Baretægt; han forstod det Ansvar, der paahvilede ham som Hyrdedreng, og dette betydede meget; thi aldrig var hverken Drengen Joseph eller Manden Joseph funden at forlade sin Post eller svigte nogen som helst Pligt.

En Morgen red han som sædvanlig ud for at vogte Kvæget, i Følge med to andre Drengene, der havde samme Beskæftigelse. Medens Kvæget roligt græssede i en lille Dal, der laa bag nogle Bakker, over hvilke det blev drevet til Græsgang, og disse Hyrdedrengene fordrev Tiden med Leg, kom nogle Indianere tilsynende ridende paa Heste og nærmede sig Stedet, hvor Hjorden var; straks tog Drengene til Flugt hjemad, men i samme Øjeblik saa Joseph Nødvendigheden af at faa Oksene

med, om det var ham muligt; han vendte sin Hest om, og som med Lynets Fart var han snart ved Osferne, medens Indianerne ligeledes vare komne dem nær. Nu løb disses vilde Strig af fuld Hals, og Kreaturet løb forstrækket hjemad, Josephs Hest i Hælene paa dem og Indianerne efter ham. Disse red ham forbi og tog Kvæget fra ham; de tog ogsaa hans Hest, og hvad der kanske frelste hans Liv, var, at et Parti af Mænd saas i kort Afstand i Færd med at køre ud efter Hø, hvorfor Indianerne fik Hastværk og maatte forlade Gjorden og saaledes kun fik de to Heste med, som Drengene havde redet paa. „Jeg erindrer,“ siger Joseph, „hvorledes jeg satte mig ned og gav mig til at græde over Tabet af Osferne, og Tanken om at møde Moder med denne Historie, hvorved hun vilde blive aldeles skuffet i sine kæreste Forhaabninger om at kunne rejse til Dalene; Tanken fyldte min Sjæl med dyb Sorg.“ Men heldigvis havde hans Mod og Uforsagthed, der er bleven saa indblandet i hans Karakter, dog frelst Kvæget af Indianernes Hænder.

De forlod Winter Quarters om Foraaret 1848 som forud bestemt, og ankom til Salt-Sø-Dalen den 23de September samme Aar. Joseph, som nu var 10 Aar gammel, kørte selv en svært belæstet Vogn med 4 Osfer for hele Vejen over Stetterne og Bjærgene. Han tog Del i alle de Pligter, der høre til at være Dagvagt, Hyrde og Ruff, og som almindeligvis falde paa Mænd. Efter sin Ankomst til Dalene blev han atter Hyrdebrend og havde afvekslende Arbejde med at pløje, høste, køre i Bjærgene, lave Gærder, osv. Aldrig mistede han noget Kvæg eller andet, der var ham anbeføjet i Baretægt, og dette uagtet der den Gang vare mange store rovbegærlige Ulve i Dalene.

Sin Skoleundervisning erholdt han af sin Moder, der tidlig begyndte at lære ham at læse af Bibelen, medens de boede i et Telt, i en Emigrantlejr eller paa andre Steder, hvor han ikke kunde komme i Skole. Anden Skoleundervisning har han altsaa ikke erholdt, uden den han i sin Manddomsalder har faaet gennem Livets stedsø omkiftende Erfaringer.

Men hans Lejligheder i den modnere Alder have ikke vejet ubenyttede bort, og der findes maaske kun faa, af dem der have lært i Rollegier, der holde mere af Bøger og bruge dem, end Præsident Smith. Hans Dømmelse om en Bogs Værd er paalideligt; paa Grund af hans bestandige Arbejde med Kirkens Affærer, faar han dog nu ikke saa megen Tid til at læse i Bøger. Han er en Elsker af Musik, og i Særdeleshed Sang.

I 1852 døde hans Moder, og han blev saaledes i sit femtende Aar forældreløs. Da han havde fyldt sit femtende Aar, blev han tilligemed flere andre unge Mænd kaldet til sin første Mission til Sandwichsøerne. Begivenhederne ved hans Rejse til Californiens Ryst, hans Bestæftigelse

ved et Savværk for at fortjene Penge til at fortsætte Rejsen med, samt hans Rejse over Havet, ere i sig selv nok til at fylde en lang Artikel, medens hans Virksomhed i Mauni Konferencen, hans Bestræbelser paa at lære det Sprog, der brugtes i Kula Distriktet, hans Lidelse af Sygdom, den værste i hele hans Liv, nemlig Panamaseberen, hans stedse omskiftende Virksomhed og Erfaringer paa Verne, vilde fylde et stort Bind. Han siger: „Blandt de mange aandelige Naadegaver, der gennem min Tjeneste blev tilkendegivet, næst efter den Nemhed hvormed jeg lærte Sproget, var maaske den hypperste den at helbrede de syge og ved Guds Kraft at uddrive onde Aander, hvilket ofte skete.“

Et Tilfælde viser, hvorledes Herren er med sine Tjenere: Joseph sad og studerede Sproget hos en Familie af Indfødte i Wailuka. En Aften som han sad ved et daarligt Lys og studerede haardt i sine Bøger i eet Hjørne i Bærelset, hvor kun den indfødte Mand og hans Hustru boede, blev denne Kvinde pludselig gal. Hun rejste sig op, og idet hun fæstede sit Blik paa Joseph, udbrød hun i frygtelige Hyl og Skrig og gjorde gyselige Bevægelser samt sled i Krampetrækninger. Hendes Mand faldt paa sine Knæ ved Josephs Side og rystede af Forskrækkelse. Den Frygt, der betog denne unge Missionær under disse Omstændigheder, kan næppe beskrives; men snart forlod den ham, og han stod op og vendte sig mod den lidende Kvinde og udbrød i disse kraftige Ord: „I Jesu Kristi Navn byder jeg den onde Aand at fare ud og vige bort.“ Straks faldt Kvinden om paa Gulvet, som om hun var død. Hendes Mand gik hen til hende for at se, om der var Liv i hende, og sagde at hun var død. Derpaa kom han tilbage til Joseph og ligeledes begyndte med at hyle og rase, og Joseph uddrev den onde Aand af ham paa samme Maade som før. Nu kom det ham for, at det var bedst for ham at forlade dette uhyggelige Sted, men ved nøjere Overvejelse besluttede, at dette ikke vilde være raadeligt. Hans indre Følelser vare nu ubeskrivelige, men han havde faaet Magt over den onde Aand, og der var nu Fred igen, hvorfor han atter gav sig til at studere. Saa-danne Erfaringer kunde ikke andet, end paavirke denne unge Missionær til at holde sig nær til Herren.

Da han kom hjem til Utah i 1858 sluttede han sig til Bevæbningen, der drog ud for at møde General Johnstons Armé af de Forenede Staters Tropper. Ligeledes var han med i mange Felttog mod de næsten altid oprørste Indianere, og var i enhver Henseende en Mand, der holdt sig parat til enhver Tid.

Om Foraaret i 1850 blev han sendt paa Mission til England; paa Rejsen drev han 4 Muldyr for Bogn over Sletterne for derved at betale Omkostningerne af den Del af Rejsen. Den Mission varede henimod tre Aar, og det var der, han blev saa vel bekendt med Præsident George D. Cannon, som den Gang præsiderede over Missionen. Det

Benſtab, der den Gang blev ſtiftet mellem diſſe to Mænd, er ſtadigt forøget og blevet ſtærkere ved deres fælles Pligter og Interesſer i ſaa mange Aar efter den Tid. I 1864 blev han kaldet til ſin anden Miſſion til Sandwichsøerne og var Tolk mellem Apoftlene og de Indfødte. Senere blev han indſat ſom Præſident over Miſſionen med W. W. Cluff og Alma L. Smith ſom hans Raadgivere. Efter ſin Hjemkomſt virkede han i nogen Tid paa Hiſtorikerens Kontor. Han blev af Præſident Brigham Young ordineret til Apoſtelembedet i Juli 1866 og blev den 8de Oktober 1867 indſat i de Tolvs Rvorum.

I 1874 blev han ſendt paa ſin anden Miſſion til England, hvor han præſiderede over den europæiſke Miſſion, til han rejſte hjem igen i 1875. I 1877 udførte han ſin tredie Miſſion til England og i 1878 tog han en kort Miſſion til de øſtliche Stater, hvor han beſøgte mange i Kirken Hiſtorie mindesværdige Steder, og havde paa denne Tur ſit intereſſante Interview med David Whitmer. I 1880 blev han valgt til Raadgiver til Kirken Præſident, John Taylor, der døde i 1887. Han blev derefter valgt til det ſamme Embede under Præſident Woodruff og ligeledes under Præſident Snow.

Saaledes har han altid været i Kirken Tjenefte, og har formedelſt ſin Retſkaffenhed vundet Folkets Kærlighed, Tillid og Agteſe. Han er Folkets Ven og ſærdeles forekommende mod alle. Han er en viis Raadgiver, liberal i ſine Anſkuelser, en Mand hvis Medynk er let at vinde. Han er en Reſleks af vort Folks ædleſte Karakter — vant til Genvordigheder, taalmodig i Prøvelſer, gudfrygtig, ſelvornægtende, fuld af Kærlighed til ſine Medmennesker, ſtærk i Moralitet ſaavel ſom i fiſkiſk og aandelig Kraft.

Præſident Joſeph F. Smith er høj og ærefrygtbydende af Udſeende, og, ſkøndt han er 62 Aar gammel, er rank og ſymmetriſk af Legemsbygning, og ſkarp i Anſigtſtræk. Naar han taler, ſer man hans klare brune Øjne fuldt aabne, der under en høj veldannet Pande tydelig tilkendegiver hans mærkværdige Aandsevne. Hans ſtore Hoved er bedækket med en rig Vækſt af Haar, der i hans yngre Aar var mørkt, men nu er godt indblandet med Erfaringens ſølvgraa Lokker. I Konverſation er han udtrykfuld, og man lægger ſtærkt Mærke til hans afvekslende Anſigtſtræk foraarſagede ved de forſkellige Indflydelſer paa hans Tankegang.

Som en offentlig Taler udmærker han ſig for den dybe Alvorlighed, hvormed han foreholder ſine Tilhørere, idet han formaar derved at trænge ſine Formaninger dybt i Folkets Hjerte uden Anvendelſe af nogen kunſtig Beltalenhed eller udfunderet Fremſtillelſe af Logik. Han rører Folkets Hjerte med ſin ſimple Talemaade og ſin egen Overbeviſning om de Sandheder, han forklynder. Han er en mægtig Støtte i Kirken, aldeles gennemtrængt af Evangeliets Sandheder og dette Værks guddommelige

Oprindelse. Hele hans Liv og hans mange Vidnesbyrd ere inspirerende til de unge i Kirken.

Jeg tiltalte ham saaledes: „De kendte jo Profeten Joseph Smith, og De er gammel i denne Kirkes Tilværelse. Hvad er Deres Vidnesbyrd til Ungdommen i Zion med Hensyn til disse Ting?“ Herpaa svarede han mig forsigtigt og med Overvejelse:

„Jeg var bekendt med Profeten Joseph Smith i min Ungdom. Jeg var vel bekendt i hans Hjem med hans Sønner og hans Familie. Jeg har siddet paa hans Knæ; jeg har hørt ham prædike, og tydeligt erindrer at være til Stede i Raadsforsamling, hvor min Fader mødte med Profeten og andre. Fra Barnsben til mine Ungdomsmaal har jeg ikke alene troet, at han var en Guds Profet, men jeg har vidst det. Jeg har ogsaa set ham klædt i militær Uniform som Nauvoo-Regionens General. Jeg saa ham, da han kom tilbage fra sin tilføjede Rejse til Klippebjergene i det fjærne Vest, og i Stedet for imødegik sin Martyr-død; og jeg saa hans blege Lig tilligemed min Faders, efter at de vare blevne myrdede i Carthage-Fængslet; og jeg har endnu den klareste Erindring om den dybe Sorg og Tungsindehed, der rammede Folket i disse Trængslens Dage. Jeg har fuld Tro paa Guddommeligheden af de Profeters Mission, som har levet i dette (nittende) Aarhundrede, og ligeledes paa Mormons Bogs Paalidelighed saavel som Pagtens Bogs Inspiration, og jeg haaber at jeg maa forblive trofast til Gud og mine Medmennesker og ikke bedrage mig selv, saa længe jeg skal leve paa Jorden. (E. H. A. i Improvement Era. Frit oversat.)

Sand Lyksalighed.

Den bedste Maade, hvorpaa man sikrer sig selv Lyksalighed, er at gøre andre glade og lykkelige. Mange ere misfornøjede over at se andre omkring dem, hvis Vilkaar synes dem at være bedre end deres egne. Præsident Snow formanede de Hellige ved April-Konferencen i Fjor, at de skulde søge at glæde andre, og hvis de vare i trange Aar skulde de opsoge nogen, hvis Aar vare mindre ønskelige end deres egne. Han sagde, at Hovmod var Herren en Vederstyggelighed. Det er Hovmod, der indskyder Ønsket om at vi maatte være bedre stillede end vor Næste; men Guds Aand vil derimod fylde vore Hjerter med Skønsomhed og Taknemmelighed, naar vi betragte de mange Betsignelser, vor himmelske Fader har tilskicket os. Kundskaben om Evangeliet er af større Værd til os end alle andre Betsignelser, dersom vi troligen efterleve Guds Befalinger.

Det gode Eksempels Virkning.

En Præst ved Armeen, medens han efter Kampen vandrede om blandt de faldne paa Balpladsen, standsede han ved Siden af en haardt saaret Soldat, der laa paa Jorden. Med Bibelen under sin Arm, bøjede han sig ned og spurgte den saarede: „Ønsker De ikke, at jeg skulde læse lidt for dem til Opmuntring ud af denne gode Bog?“

Den saarede Soldat svarede ham og sagde: „Jeg er saa tørstig og vilde hellere have en Drik Vand.“

Præsten skyndte sig bort, og saa hurtigt, som det var ham muligt, bragte han den lidende noget Vand at drikke. Efter at Manden havde druffet Vandet, sagde han: „Kunde De ikke løfte mit Hoved lidt op og lægge noget under det?“

Præsten fandt paa Raad, idet han trak sin tynde Overfrakke af og sammenrullede den, hvorpaa han med Forsigtighed løftede Soldatens Hoved lidt op fra den haarde Jord og lagde Frakken under hans Hoved som en Bude.

„Om jeg nu bare havde noget at dække over mig,“ sagde den saarede, „thi jeg lider af Kulde.“

Nu var der kun en Maade, hvorpaa Præsten kunde afhjælpe denne Mangel, og det var at trække sin anden Frakke af og dække Soldaten med den. Medens han var i Færd dermed, saa den lidende Mand paa Præsten med et Blik, der udtalte hans Stønsomhed og Taknemmelighed og sagde: „Men for Kristi Skyld! Hvis der er noget i den Bog, der bevæger et Menneske til at gøre for et andet, hvad De har gjort for mig, saa lad mig høre det!“

(British Workman.)

Hvilket slaaende Sandhedsprincip lægges ikke for Dagen i dette mærkelige Tilfælde. Det viser, hvor nødvendigt det er, at en sand Religions Teori og Praksis skulde gaa Haand i Haand. Ordets Forkyndelse, der i Virkeligheden er Kristendommens. Teori, vil ikke have stor Virkning paa Menneskene, medmindre gode Gerninger medfølge. Saaledes vises Troens Kraft. Det var Frelserens Lære, at Evangeliet skulde forkyndes baade ved Prædiken og ved Eksempel, og paa denne Maade forkyndes det af det Religionsforsamfund, der er bekendt under Navn af Sidste-Dages Hellige.

(J. C. i Mill. Star.)

Man burde ikke lægge Mærke til andres Fejl netop for at udpege dem, men hellere for at hjælpe ham til at kunne see og vogte sig for dem.

Z. N. D.

De daglige Pligter.

Enhver Pligt, endog den allermindste staar i Forbindelse med Lydighedens Princip. De smaa Pligter høje Sindet til Underdanighed — det vil sige, de paaminde og tilskynde os til at være lydige. De smaa Lydighedsøvelser lede os til de højere og større, og vort daglige Livs Pligter sætter bestandig vor Underdanighed paa Prøve. De øve vort Sind, Sambittighed og Hjerte i Eftergiveness og Selvopofrelse. Det er ikke nødvendigt at vi blive Apostle og Profeter for at kunne efterfølge vor Frelser i Selvopofrelse. Det simpleste Liv kan være fuldkommen eksemplarisk. Hjemmets Pligter ere en Disciplin for Himlens Bud.

Dødsfald.

Et Telegram fra Utah via Liverpool, dateret den 23de Marts, bragte os den sørgelige Efterretning, at Ældste Peter Hansens Hustru, Marie Hansen, var pludselig gaaet bort fra denne jordiske Tilværelse og blev den nittende Marts begravet i Heber City, Utah, hvor Broder Hansen har sit Hjem. Han har nu arbejdet som Missionær i København i næsten 2 Aar for at sprede Lys og Kundskab om Evangeliet blandt sine Medmennesker, og havde af de fra Familien erholdte Breve ingen Anelse om at noget saadant skulde ske. Følgelig var det ham ganske uventet og vil saare ham dybt, medmindre han formedelst sin gode Kundskab om Genforening med sine hedengangne kære maa finde den Lægedom og Trøst, der giver os Kraft til at bære vore Prøvelser, og anerkende den Almægtiges Villie og vise Styrelse i alle Ting. I Forening med de Hellige deltage vi hjertelig i den Sorg, der har rammet Broder Hansen.

Hans afdøde Hustru var født i Odense den 27de Marts 1841 og annammede Evangeliet i sin Ungdom; Broder Hansen har boet i Heber City i 24 Aar, og har tre voksne Sønner derhjemme, hvilke vare hans Hustru til stor Trøst i hendes sidste Dage her i Livet.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

Tale af Præsident Joseph F. Smith	97	Et kort Uddrag af Præsident Joseph F. Smith Levnedsløb	106
Med. Bem.:		Sand Lykkeligbed	110
Guddommelig Aabenbarelse betragtet	104	Det gode Eksemplets Virkning	111
Ankomst af Missionærer	106	De daglige Pligter	112
Bestikkelse	106	Dødsfald	112

København, 1900.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trukt hos F. E. Wording (B. Petersen).